



Klædedragterne i Centralafrika er fænomentalt farvestrålende. Og mændene er på ingen måder bange for at iføre sig farver, som europæiske mænd ville kalde tøjede.



På ethvert fortov venter store oplevelser.



Udsmykningen af de mange fiskerbåde er en fryd for øjet. Specielt sidst på eftermiddagen er der et fantastisk farvespil på de hjemmekolorerede fartøjer.



Som fotograf er det en gave at rejse i Afrika. Der er smukke og betagende mennesker overalt, og de fleste lader sig gerne fotografere. De fleste almindelige mennesker kræver ikke noget for det, mens gadebørn og meget fattige familier ofte fortlanger lidt for ulejligheden.



Kvinder i Gambia er billedskønne. Her er det en lokal frisør, der viser hårpragten.



Normalt giver jeg ikke slik til børn, men denne drengs mor insisterede på, at jeg ikke skulle give hende penge til mad men derimod slikkepinde til hendes børn. At se glæden over en orange slikkepind på denne lille purk var hele rejsen værd.

Gambia



Areal: 11.300 kvadratkilometer
Befolkning: Cirka 1.500.000 indbyggere
Hovedstad: Banjul - cirka 60.000 indbyggere
Medmindre man søger hen til de store luksuriøse resorter ved kysten, er det muligt at leve i Gambia for næsten ingen penge. Hvis man ikke er så fordringsfuld, kan det lade sig gøre at sove rimeligt og spise godt for omkring 100 kroner om dagen.

Man skal regne med, at man skal have masser af småpenge på sig. Gambia er et land, hvor drikkepenge er en del af kulturen. Gambia er et af verdens fattigste lande, og alle turister betragtes som enormt rige.

Brug din sunde fornuft, og giv drikkepenge, når du synes, du har fået eller modtaget noget, der er værd at honorere. Drikkepengekulturen er meget forskellig fra den, vi har i Danmark, og man skal lige vænne sig til den. Men for mange gambianere er drikkepenge deres eneste indtægtskilde.

Hovedsproget er engelsk. Desuden tales mandinka, wolof, fula og andre afrikanske sprog.

Det anbefales at blive vaccineret mod difteri, gul feber, hepatitis A (smitsom leverbetændelse), malaria og stivkrampe.

Det kræver ikke visum, medmindre man opholder sig mere end 28 dage i landet.

Kilde: www.vagabond.dk

Når mennesker er hovedattraktionen

● Mange danskere rejser til Gambia for at dase på stranden. De snyder sig selv for unikke kulturmøder få kilometer fra de store turistfælder

Hvordan hulen fik jeg den idé at tage til gudstjeneste en søndag morgen kl. 9 i min ferie, spørger jeg mig selv om, da jeg træder ind i den imponante, hvide træbygning, der udgør Winners' Chapel en halv times kørsel syd for Gambias hovedstad Banjul.

Der er allerede omkring 700-800 kirkegængere på plads på bænke og plasticstole på lange, lige rækker, da jeg anvises til en plads tæt på indgangen, så jeg ikke skaber for meget postyr. For selv om der gemmer sig få andre hvide

i mængden, har jeg mere end svært ved at skjule, at jeg er en nysgerrig turist og ikke en tilflytter fra det omkringliggende slumkvarter.

Da jeg på forhånd har fået fortalt, at gudstjenesten kan vare op til tre timer, konkluderer jeg, at det måske ikke er så tosset en idé at sidde tæt ved udgangen. Desuden fornemmer man ret hurtigt, at kirkens bliktag tager ret godt imod formiddagssolen, hvilket får de mange ventilatorer i loftet til at arbejde på højtryk for at sikre ilt til alle.

Helligånden på visit

Efter en kort velkomsthon fra en af de adskillige talere, der både omfatter præster, tilhørere og frivillige i kirken, starter showet med en revyagtig optræden, der uden tvivl er det mest bizarre, jeg nogensinde har overværet i nogen som helst form for religiøs bygning.

En mand i 30'erne danser budskabet fra en bibelsk sang ud med fagter, him-

lende øjne og overdrevne mundbevægelser, der får playback-seancen til at tage sig ufrivilligt komisk ud. Han kaster sig rundt, som havde selve helligånden taget bolig i ham, og tilskuerne hujer og jubler højt, hver gang han vender det hvide ud af øjnene og folder sine hænder mod loftsbjelkerne. Ubetalelig underholdning og et fantastisk vidnesbyrd om, hvor anderledes en gudstjeneste kan se ud syd for ækvator.

Det amerikanske inspirerede gospelkor kæmper for at holde fælles kurs, mens et lille band spiller så bragende højt, at jeg må holde mig for ørene for ikke at falde ned fra stolen.

Her handler det ikke om at synge rent og rigtigt. Her går det ud på at synge af sine lungers fulde kraft, hvilket både er prisværdigt og taknemmeligt, når man som jeg synger helt og aldeles forfærdeligt. Selv om jeg ikke kender en eneste af salmerne, forsøger jeg respektfuldt at gælde med. Og de anerkendende nik fra

parret ved min side illustrerer, at budskabet om, at enhver fugl synger med sit næb, også gælder på disse breddegrader.

Taler i tunger

Efter syv taler og lige så mange bønner går de frivillige, der netop har samlet penge ind, rundt og deler små flasker med hellig olie ud til de, der ikke selv har medbragt.

Det smøres på panden og håndfladerne, hvorefter pastor Israel Etim i en næsten 10 minutter lang forbøn får hele salen til at gå bersærk. Jeg har aldrig set nogen tale i tunger før. Men 700 afrikannere, der taler i tunger på samme tid med alt, deres stemmebånd kan presses til, skal jeg lige hilse og sige er en spektakulær oplevelse.

Jeg står selv med hånden på panden og vugger med hele kroppen for ikke at vække for meget opsigt hos sidemandene, der nærmer sig trancestadiet, da pastorens talestrøm ebber ud.

Derefter vender alle sig om mod de omkringsiddende og giver dem omfavnelser eller solide håndtryk alt efter, hvor godt man kender hinanden. Jeg får mange velmenende klap på skulderen og ønsket om en fortsat god søndag og en fantastisk lykkebringende uge med gode økonomiske dispositioner. Alt i alt med til at denne søndag formiddag bliver et af højdepunkterne under opholdet i Gambia.

Betal for billeder

Ret skal være ret. Gambia byder ikke på mange seværdigheder. Hovedstaden med blot 60.000 indbyggere er mildt sagt et hul uden en eneste spektakulær bygning ud fra en europæisk vurdering. Det er dens gadeliv, der er attraktionen i sig selv, hvis man tør og orker at gå rundt på egen hånd.

Man er, hvis ikke en omvandrende skydeskive, så i hvert fald en omvandrende bankboks, som rigtig mange gambianere

gerne vil hæve kontanter fra. Det kan man blive frustreret over eller tage med som en del af oplevelsen.

Jeg gjorde det sidste, hvilket betød, at jeg på en uge mødte fantastisk mange spændende, fremmedartede mennesker, der gerne ville fortælle mig deres livshistorie, beskrive deres arbejde eller vise deres mange betagende unger frem.

Gå på eventyr

Mit princip har altid været, at jeg ikke giver penge til dem, jeg tager billeder af. Men som bekendt har man et standpunkt, til man tager et nyt, og når jeg på en måde kommer rigere fra kulturmødet med de lokale, er det vel heller ikke for meget at forlange, at jeg giver lidt den anden vej. Ofte er det få kroner, der afgør, om motivet føler sig snydt eller beæret, og viser man oven i købet sine billeder på kameraets digitale skærm, er smilene uden ende.

Afrika er kontrasterens kontinent. Og

stort set alt, man foretager sig, vil være totalt anderledes end i Europa. Derfor er enhver gåtur, taxatur eller sejltur en begivenhedsrig affære, hvor man konstant er omgivet af fremmede, der gerne vil vide, hvem man er, og hvad man synes om deres land. Heldigvis er engelsk det officielle sprog, så man kan kommunikere med næsten alle uden problemer.

Og begiver man sig få kilometer væk fra de store "hvide" resorter, kan man relativt let gå på eventyr i ghettoer, fiskemarkeder og små landsbyer, hvis man er bevåbnet med lidt tålmodighed, masser af kontanter og et smil, der åbner flere døre end noget andet.

Potent vin

Jeg havde på forhånd ikke forventet, at jeg skulle tilbringe en formiddag i selskab med en lokal bonde og drikke frisktappet palmevin, mens vi talte om optimalt folder til svin, og hvordan palmevin bliver brugt som den lokale form for Viagra.

”Han tilbyder, at jeg kan købe flere flasker med hjem til Danmark, så mine venner kan blive potente og få lige så mange børn som de gambianske mænd.

Han tilbyder, at jeg kan købe flere flasker med hjem til Danmark, så mine venner kan blive potente og få lige så mange børn som de gambianske mænd.

Fra artiklen



Tekst og foto: Simon Staun sim@fyens.dk